

[Honoré.]

redegørelse. Da vi den 30. januar sidste år drøftede EF, befandt Fællesskaberne sig i en krise på det valutamæssige og energipolitiske område. Siden da er krisen på disse områder delvis overvundet: Frankrig er vendt tilbage til valutasamarbejdet, og der er på Det europæiske Råds møde i Rom den 1.-2. december truffet grundlæggende energipolitiske beslutninger.

I en vanskelig tid er EF ikke, som nogle havde forventet, gået i opløsning. I en tid med økonomisk tilbagegang og arbejdsløshed har Fællesskabet tværtimod kunnet opretholde åbne grænser for handel. Danmark har i de forløbne år i kraft af markedsfællesskabet haft en merindtjening på flere milliarder kroner i udenlandsk valuta årlig.

Det politiske samarbejde har opnået positive resultater bl. a. på den europæiske sikkerhedskonference. Og her i år undertegnede EF den Lomé-aftale, der betegner en milepæl i samarbejdet mellem industrilande og udviklingslande. EF-samarbejdet har også en væsentlig del af æren for, at FN's ekstraordinære generalforsamling i år fik et så positivt forløb.

Storbritannien har nu sagt ja til fortsat medlemskab, og dermed er enhver tvivl om vort eget fortsatte medlemskab af EF fjernet.

Der er to hovedspørgsmål i denne markedsdebat. Der er spørgsmålet om den europæiske union og spørgsmålet om direkte valg til Europa-Parlamentet.

På Paristopmødet i 1972 enedes stats- og regeringscheferne om at stile mod en europæisk union. Inden udløbet af 1970erne ville man under fuld hensyntagen til indgåede traktater omdanne medlemskabernes indbyrdes forbindelser til en europæisk union. Dette har Danmark tilsluttet sig. Spørgsmålet er nu, hvad vi vil lægge i dette begreb. Union betyder forening, sammenlutning. I dette begreb ligger der en stor dynamik, noget, som er under stadig udvikling med henblik på en fortsat integrering af medlemslandene. Som bekendt har Kommissionen udarbejdet et ret vidtgående forslag til, hvordan en sådan europæisk union skulle udformes. Tiden er dog ikke moden til så ambitiøse forslag, dette gælder i ganske særlig grad for befolk-

ningerne og regeringerne i de nye medlemslande, Storbritannien og Danmark.

Der er to måder at fremme integrationen inden for De europæiske Fællesskaber på. Den ene måde er den praktiske skridt for skridt-metode. Den anden måde, den institutionelle metode, er ændringer af de centrale organer i EF. Begge metoder er nødvendige for at fremme unionen, men det er ikke ligegyldigt, i hvilken rækkefølge de bringes i anvendelse.

Før vi foretager fundamentale ændringer i EF's organisation, må der i befolkningen være skabt en vis forståelse for det gavnlige heri. Denne forståelse er ikke i tilstrækkeligt omfang til stede for øjeblikket. De nationale regeringer er heller ikke endnu tilstrækkeligt indstillet herpå. Først må der gøres forsøg på at udtømme de muligheder, vi har med de nuværende institutioner og målsætninger, opnås håndgribelige og store resultater på grundlag af det bestående. Altså først skridt for skridt-metoden. Og her tænker jeg på landbrugspolitikken, på det økonomiske og valutariske samarbejde, målet om en økonomisk-valutarisk union, afskaffelse af nationale støtteordninger, energi- og miljøpolitik, det udenrigspolitiske samarbejde og mange andre ting.

Skridt for skridt-metoden har dog sine begrænsninger. Når dens muligheder er udtømte, kan den anden metode, den institutionelle metode, vise sig nødvendig, og det vil formodentlig være tilfældet i 1980-erne. På dette tidspunkt vil der være, tror jeg, en større folkelig forståelse for nødvendigheden af institutionelle reformer. Hertil kommer, at de direkte valg til Europa-Parlamentet i 1978 vil forøge dette organs tyngde i forhold til de andre centrale organer, om end kompetenceforholdene juridisk set ikke ændres.

I indledningen til konventionsforslaget om direkte valg siges det jo også, at dette er „et uomgængeligt led i gennemførelsen af yderligere integrationsfremskridt samt til opnåelse af en bedre balance mellem Fællesskabsorganerne.“

I sin begyndelse for konventionsforslaget udtaler Patijn, at det skal lette vejen til den europæiske union. Det vil være illusorisk at forestille sig, at den definitive balance mellem EF-organerne er opnået